

ligere. Vi gør ved at stemme mod den fremsatte Paastand paa Overgang til Dagsordenen kun en Retfærdighedshandling overfor den frederiksbergske Kommunalbestyrelse, der har stillet Kravet om Gennemførelsen af det her foreliggende Lovforslag. Dette Krav har jeg ved en tidligere Lejlighed her i Salen begrundet, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind derpaa nu. Efter min Opfattelse opnaar man, som jeg sagde forrige Gang, jeg havde Ordet, saa vidt muligt at stille de frederiksbergske Grundejere under de samme Beskatningsforhold, hvad Styrken af Beskatningen angaar, som de københavnske Grundejere. Jeg mener derfor at burde fraraade det høje Ting at stemme for Vedtagelsen af den foreslaaede Overgang til Dagsordenen. Derimod skal jeg tilraade at stemme for Lovforslaget.

Borghjerg: Det ærede Medlem, som nu talte, paastod, at Gennemførelsen af dette Lovforslag ikke vilde lægge nogen Hindring i Vejen for Indførelsen af en Grundværdistigningsafgift. Jeg maa fremdeles hævde, hvad jeg søgte at hævde ved første Behandling. Det forekommer mig at være indlysende rigtigt, at Gennemførelsen af dette Lovforslag vil vanskeliggøre en senere Indførelse af Grundværdistigningsafgiften. De frederiksbergske Grundejere med deres Indflydelse paa Kommunalbestyrelsen og særlig paa det konservative Parti derude har en Interesse i de nuværende flydende kommunale Grundskatters Fiksering. Her imødekommer man denne Interesse uden samtidig at gennemføre det, som de ingen Interesse har i, nemlig Indførelsen af Grundværdistigningskatten. Man giver dem med andre Ord den Pære, de forlanger, uden at tage det Æble fra dem, de nødig vil af med. Man lader dem beholde Æblet og giver dem Pæren. Det er ganske aabenbart, at man derved vanskeliggør en senere Forhandling om Grundværdistigningskatten. Havde vi samtidig en Forhandling om Grundskattens Fiksering og Indførelsen af en Grundværdistigningsafgift, blev Grundejerne til at forhandle med, fordi de er interesserede i Grundskattens Fiksering, men ikke vil have Værdistigningsafgiften, saa kunde man sige: I faar kun det ene, naar I ogsaa gaar ind paa det andet. Det forekommer mig ganske indlysende, og jeg forstaar slet ikke Berettigelsen af den ærede Ordførers Protest mod denne Betragtning, den strider mod alt, hvad der er sund Sans, og alt, hvad der er Politik. Det ærede Medlem omtalte den

sidste Valgkamp paa Frederiksberg og Udfaldet af den og paastod, at dette Spørgsmaal om Grundskattens Fiksering slet ikke havde været fremme under Valgkampen. Det er nu ikke rigtigt. (*Ordføreren [Mægaard]:* Jeg har ikke set det). Naa ja, saa er det, fordi det ærede Medlem ikke har fulgt Valgkampen tilstrækkeligt og set Referaterne derfra. Jeg har personlig deltaget i den Valgkamp, jeg fik Indbydelse til et Møde, vistnok det største under Valgkampen, det blev holdt paa Sommerlyst, og Salen var fyldt til allersidste Plads; der var adskillige Tusind Mennesker til Stede, og paa dette Møde fraraadede jeg Gennemførelsen af denne Sag og paaviste dens Betydning ogsaa ved dette Valg under almindeligt Bifald fra Forsamlingen; den forstod aabenbart meget godt Betydningen af dette Spørgsmaal. Men det er rigtigt nok, at det konservative Parti paa Frederiksberg hævdede Stillingen, hævdede det samme lille Flertal paa en Stemme, som det havde i den gamle Kommunalbestyrelse, og den ærede Ordfører vil derfor give det Udseende af, at nu maatte vi som gode Demokrater og Folk, der respekterer den almindelige Valgret, bøje os; naar Flertallet af Kommunalbestyrelsen forlangte det, maatte vi gaa med dertil. Men for det første staar den almindelige Valgret i hele Landet over den almindelige Valgret i den enkelte Kommune, det kommer dog an paa, hvad den almindelige Valgret i hele Landet, der repræsenteres her, mener; men dernæst maa jeg hævde, at som Valgretten er paa Frederiksberg, er et forholdsvis lille Flertal ved det kommunale Valg derude ingenlunde et paalideligt Udtryk for, hvad den store Befolkning vil. Sagen er nemlig den, at takket være den kommunale Politik, som det konservative Parti derude har ført, udvikler Frederiksberg Kommune sig mere og mere i Retning af at blive en særlig kapitalistisk Kommune, med en stor Velhaverbefolkning, men en forholdsvis ringe Arbejderbefolkning, derfor med megen Skatteevne og forholdsvis smaa sociale Udgifter. Kommunalbestyrelsen fører en Byggepolitik i Overensstemmelse hermed, saa at man i saa stort Omfang som muligt forhindrer Et- og Toværelseslejligheder, man vil ikke have Arbejdere derud i for høj Grad, man vil ikke have de sociale Byrder, der følger med: Forøgelse af Udgifterne til Alderdomsunderstøttelse, til det offentlige Skolevæsen o. s. v., o. s. v., men man vil have saa mange velhavende Folk som muligt. Man vil med andre Ord paa Frederiksberg lige som i Gjentofte-Ordруп skabe en kapita-